

Pranas Bielevičius: Siekti dievotos sėkmės mūsų gyvenime trukdo atidėliojimai. Tikriausiai kiekvienas gyvenime vis ką nors atidedame vėlesniam laikui: kitam mėnesiui, kitiems metams. Gal net nepastebime, kiek žalos mums padaro atidėliojimai.

Dievas dažnai mums liepia kažką daryti dėl tokios priežasties: kai esame užsiėmę, tai nebelieka laiko daryti to, ko neturėtume daryti. Bet kada mes atidėliojame, atsiranda tuščio laiko. Tą laisvą laiką mes leidžiame ne taip, kaip turėtume leisti. Tą laiką tiesiog iššvaistome.

Noriu atkreipti dėmesį, ką apie tai sako Raštas. Kada mes nedarome to, ką turėtume daryti, tą vietą užima kažkas kitas, bet dažniausiai į tą vietą ateina nuodėmė.

2 Samuelio 11,1: „*Praėjus metams, tuo laiku, kai karaliai eina į karą, Dovydas pasiuntė Joabą su savo tarnais ir visą Izraelio kariuomenę, kurie nugalėjo amonitus ir apgulė Rabą. Bet Dovydas pasiliko Jeruzalėje*...“ Dovydas padaro klaidą, kuri susijusi su atidėliojimu. Čia yra labai skaudi pamoka. Dovydas atidėjo tai, ką jis privalėjo daryti. Kariuomenės vadas eina kartu su visa savo kariuomene. Šį kartą Dovydas vadovavimą perleido kitam, nors jis buvo pats aukščiausias Izraelio kariuomenės vadas. Istorija baigėsi tuo, kad Dovydas įpuolė į nuodėmę.

Kai mes kažką atidedame, pražiopsome laiką, kai turime padaryti ką nors gera ir naudinga. Ir į tą vietą atsistoja nuodėmė. Skaičių 22-24 skyriuose kalbama apie Balaamą, kuris buvo dievotas žmogus, bet jis nevykdė Dievo valios, o atidėjo vykdymą į šalį ir vijosi atlygį, kuris jam buvo pažadėtas. Atlygis jam buvo svarbiau už paklusimą Dievui. Jis pamokė Izraelio tautos priešus, kaip galima paskatinti izraelitus nusidėti. Apie Balaamą rašoma ir Naujajame Testamente.

Ta pati mintis apie atidėliojimą, parašyta Jokūbo 4,17: „*Kas moka daryti gera ir nedaro, tas nusideda.*“

Atidėliojimas nėra toks

nekaltas dalykas, kaip mes dažnai galvojame.

Darbdaviai susiduria su problema, kai darbuotojai neatlieka savo tiesioginių pareigų, bet skaito knygas ar daro kažką kita. Pažįstu vieną krikščionį, kuris dirba sargu ir darbo laiku skaito Bibliją. Jis tuo džiaugiasi. Gerai, kad Dievas apsaugojo jį nuo nemalonumų. Juk tuo metu, kai jis skaitė Bibliją, galėjo kas nors apvogti įmonę. Jis nevykdė savo pagrindinės užduoties.

Mes visada esame gundomi atidėti. Dažnai taip elgtis mus skatina baimė, kartais abejojame, ar tai įveiksime, o gal dar neatėjo laikas tai daryti. Kartais reikia priimti staigius sprendimus. Kai žmogus abejoja, jis atideda, bet tas atidėjimas gali brangiai kainuoti. Dažniausiai atidedame tada, kada neturime motyvacijos arba tikslo dėl ko kažką darome.

Atidėlioti išmokstame iš savo tėvų, kitų artimųjų. Ir patys tampame atidėliojimo šalininkai. Galvojame: „O kas gi čia tokio. Jei ne šiandien padarysiu, tai rytoj. Jeigu ne rytoj, tai poryt, jei ne šiais metais, tai kitais metais.“ Ir net nepastebime, kaip tie dalykai vis tolsta ir tolsta. Bet atsakomybės niekur nedingsta.

Jeigu sakytume, kad nėra svarbu mažą kūdikėlį pamaitinti, kas būtų po savaitės? Gal tektų jį palaidoti arba jis visą gyvenimą sirgtų įvairiomis ligomis. Taip ir mes galime įsigyti daug problemų dėl noro vis atidėti ir atidėti.

Kai Dievas duoda mums kažkokią užduotį, kodėl nepuolame daryti? Kaip jūs galvojate? Dažniausiai taip elgiamės todėl, kad norime daryti tai, ko trokštame patys. Nė vienam žmogui nepatinka daryti tai, ką kitas liepia. Tai yra natūralu. Visi būtent taip elgiamės, nes tai įdėta į mūsų nuodėmingą prigimtį.

Kai Dievas per Raštą mums atskleidžia vienus ar kitus dalykus, sakome, jog aš to nedarysiu, nes man tai yra nemalonu, o aš geriau darysiu tai, kas man malonu. Ar viskas, kas teisinga, yra malonu? Ne. Ne viskas taip lengva, kaip mums norėtusi. Tačiau problema yra ta, kad dažnai darome ne tai, ką turėtume daryti, bet tai, ką mes norime. Ir dėl to atidėliojame teisingus sprendimus.

Pavyzdys: finansų tvarkymas. Dievas Savo žodyje aiškiai pasako, kad mes visi turime save apriboti ir gyventi žemiau pajamų lygio. Ar tai padaryti yra lengva? Pasakykite, kuriam lengva? Jeigu to išmokstame, tada gerai, nes tai tampa įpročiu.

Aš ne kartą ir savo gyvenime, ir kitų gyvenime esu susidūręs su tokia problema, kad neužtenka atidėti dešimtinę, gavus atlyginimą, dar reikia atidėti taupymui. Kiti man sako: „Tau viskas paprasta.“ Nė vienam žmogui nėra paprasta save apriboti. Dažnai tenka išgirsti sakant: „Aš nenoriu save apriboti. Noriu gyventi taip, kaip iki šiol gyvenau.“

Prie ko priveda atidėliojimai, tvarkant savo finansus? Mes išmokstame gyventi su skolomis. Nė vienas tikintis žmogus staiga nepasidaro tobulas finansų tvarkymo srityje. Kiekvienam reikia išmokti apriboti save. Jei to neišmoksime, tai problemų turėsime visą gyvenimą. Aš pastebiu tėvų gyvenime, savo gyvenime, kad norime gerai gyventi šiandien ir negalvoti apie tai, kas bus rytoj. Iš tiesų mes nežinome, kas laukia ateityje.

Dievas sako, kai gauni atlygį, padalink jį į aštuonias dalis, o ne į septynias dalis. Tai reiškia, kad viena dalis per savaitę turi būti atidėta, negaliu visko išleisti. „Patarlių knyga“ apie tai kalba. Bet ar man patogiu taip daryti? Ne. Aš noriu skaniau pavalgyti, gražiau apsirengti, turėti gerą būstą, kitokius malonius dalykus. Aš galiu tą taupymą vis atidėti ir atidėti. O po to pamatysiu, kad man trūksta lėšų tai vienur, tai kitur. Ką tada darau? Einu ir prašau: „Būk geras, paskolink man.“

Dažniausiai turtingi žmonės yra ne tie, kurie daug uždirba, bet tie, kurie išmintingai tvarko finansus. Tie, kurie gauna didžiulius palikimus, dažnai gyvena linksmai, o jų vaikai jau skursta, nes tėvai iššvaisto palikimą. Kodėl? Nes nenori savęs apriboti.

Yra dvi pagrindinės žmonių grupės, kurie klumpa, nes vis atidėlioja.

1. Viena iš jų – nori viską daryti tobulai. Kai kurie mūsų turime šią ydą. Jeigu negaliu padaryti tobulai, tai geriau nieko ir nedarysiu. Ir man, ir jums tikriausiai kyla toks klausimas: „Ar verta daryti, jeigu aš negaliu tobulai padaryti?“

Bet atkreipkite dėmesį štai į kokį dalyką. Įstatymas, kuris užrašytas Biblijoje, yra tobulas. Mes

esame netobuli. Ar Dievas žino, kad ne viską tobulai padarysime? Taip. Jis tikisi iš mūsų svarbiausio dalyko – paklusnumo. Jeigu aš išmoksiu paklusti, tai Dievas mane naudos.

Kai vaikai pradeda lankyti mokyklą, jie ne iš karto rašo raides. Mokosi rašyti pagaliukus. Vieną lapą, kitą lapą. Tai būna sunkus ir varginantis darbas. Bent jau aš mokykloje pradžioje rašiau pagaliukus. Po to mokiausi juos sujungti ir taip išmokau rašyti raides.

Ir Dievas moko mus nuo paprastų dalykų. Mes, kaip tikintieji, dažnai sakome: „Kadangi nemoku tobulai atlikti šio darbo, tai aš jo ir nedarysiu.“ Dievas sako priešingai: „Pirmiausia turi man paklusti.“

Kas atsitinka mūsų gyvenime, kai mes vis atidėliojam ir atidėliojam, nes manome, jog nepadarysi darbo tobulai? Kokie yra mūsų tikslai? Neatidėliotini, trumpalaikiai ir ilgalaikiai. Kai mes vis atidėliojame, tai ilgalaikiai tikslai tampa neatidėliotiniais. Kartais dėl šito mes pradėdame panikuoti. Ir atsiranda daug problemų. Patys ir kalti, nes įvarome save į kampą.

Nė vienas nesame tobuli, bet turėtume siekti pačio geriausio rezultato. Mes negalime darbų atidėlioti į šalį. Turime daryti tai, ką šiandien galime padaryti. Jeigu mes negalime tinkamai gyventi vieną savaitę, tai negalėsime tinkamai gyventi mėnesį, metus.

Savo asmeniniame gyvenime per aukštai neužkelkime kartelės. Turime išmokti paklusti ir neatidėlioti. Jeigu norėsime viską daryti tobulai, tai mes nuolat atidėliosime ir sakysime: „Aš dar nepasiruošęs. Aš dar negaliu.“ Prisimenu, kaip aš pirmą kartą pamokslavau. Man nieko nesakė, o tiesiog pristatė, kad šiandien pamokslą sakys Pranas. Mano kojos buvo kaip švininės. Man pasakė: „Jeigu nepradėsi, tai niekada ir neišmoksi.“

Taip ir mes savo asmeniniame gyvenime. Jeigu nepradedame daryti vieno ar kito dalyko tai ir neišmokstame. Todėl nereikalaukime iš savęs tobulumo, bet reikalaukite paklusnumo: „Taip, aš dar negaliu darbo atlikti tobulai, bet tai yra vienas iš mano tikslų. Todėl aš neatimsiu iš savęs drąsos daryti tai, ko nesugebu tobulai padaryti.“

2. Kita priežastis, kuri skatina mus nuolat atidėlioti – nenoras atsisakyti savo patogumų ir siekti

permainų gyvenime.

Manau, kad karalius Dovydas nebuvo su kariuomene dėl to, kad nenorėjo atsisakyti patogumų. Jis norėjo pailsėti.

Kai Dievas kviečia mus keisti savo gyvenimą, esame nepasiruošę ir net nenorime permainų.

Būkime sąžiningi. Ar visada, kai skaitome Dievo žodį ir Dievas ragina kažko imtis, mes sakome: „Dieve, einu“?

Mes dažnai, būdami apimti euforijos, sakome: „Einu!“

Pamenate Jėzaus palyginimą apie du sūnus, kuriems tėvas liepė padaryti darbą? Vienas sakė: „Einu“, bet taip ir nenuėjo. Kitas pasakė, kad neis, bet vėliau pamąstė ir pakeitė nusistatymą ir padarė, ką liepė tėvas. Jis pasakė sąžiningai, kad nenori daryti.

Ar lengva nueiti pas kitą žmogų ir jo atsiprašyti? Ne. Tai išveda mus iš patogumų zonos.

Yra daug priežasčių, kurios skatina mus atidėlioti.

Kas būtų, jei šiandieną dingtų elektra, neveiktų kanalizacija, dingtų vanduo? Kas būtų, jei žiemą mūsų namų niekas nešildytų?

Vienas iš tikslų: iš tos vietos, kur dabar esame, mus perkelti ten, kur Dievas nori, kad mes būtume.

Taip moko Biblija. Jeigu norime patirti sėkmę savo gyvenime, patirti Dievo palaiminimus, tai turime iš tos vietos, kurioje esame, pereiti į tą vietą, kurioje turime būti.

Todėl paklauskime savęs: „Kodėl gi aš atidėliuju?“

Patarimai, kurie gali padėti mums įveikti atidėliojimus:

1. Prašyti Dievo pagalbos, kad Jis apsaugotų turėti perdėtą tobulumo siekimą.

Aš pats esu priekabus žmogus. Pastebiu, kad ir kiti turi tą savybę, bet tai nereiškia, kad aš savo priekabumu neleisčiau kitam kažką daryti. Kitus turime padrąsinti, paskatinti, patarti jiems.

Kai aš išvažiuoju į užsienį, tai nuolat girdžiu padrąšinimus: „Tu gerai dirbi, bet mes norime pagerinti tavo darbą“. Užsienyje žmonės labai mandagūs, neįskaudina, neįžeidžia.

Nereikalaukime iš savęs labai daug. Svarbiausia – paklusti. Mūsų Mokytojas žino, ko nori mus išmokyti.

2. Kai turime gerus santykius su kitais tikinčiaisiais, paprašykime, kad galėtume būti jiems atskaitingais.

Kai mes bendraujame vienas su kitu, kartais pamirštame šito paprašyti.

Kai važiuoju kur nors su kitu pastoriumi, jis parašo pasidalinti, kaip aš gyvenu. Ir aš dalinuosi, neveidmainiau ir kalbu apie savo problemas.

Jeigu gydytojas jums leiptų kas rytą daryti mankštą, tai gal reikėtų paprašyti draugo daryti kartu. Vienas kitą praginti, paskatinti.

Gal kažkas neturi laiko skaityti Biblijos. Galima paskambinti ir susitarti kartu skaityti Bibliją. Tai bus pagalba. Ar tai yra blogai? Ne. Ir santykiai bus draugiškesni.

Ar lengva vienam melstis? Ne. Mes žinome, kad maldos formų yra įvairių. Viena iš jų – asmeninė malda. Asmeninė malda „šlubuoja“ tada, kai „šlubuoja“ mūsų bendros maldos. Aš sąžiningai pasakysiu, kad kartais esu nusivylęs mūsų maldvakariais, kurie vyksta kiekvieną ketvirtadienį. Aš nenoriu jūsų kaltinti dėl asmeninės maldos, bet, jeigu mums nėra svarbi bendra malda, tuomet nėra svarbi ir asmeninė malda. Kodėl? Kai mes vieni nesimeldžiame, tai nepatogiai jaučiamės melddamiesi prie kitų. Labai gerai matyti, ar mes meldžiamės, ar ne. Aš nekalbu apie gražius žodžius, kuriuos kai kurie moka sudėlioti. Nėra svarbu, ar aš tris žodžius išlemensiu, ar dešimt gražiai pasakysiu, jei aš nuoširdžiai meldžiuosi. Tam reikia kitų pagalbos.

3. Planuokite savo dienotvarkę iš vakaro, negyvenkite chaose.

Vakare susiplanuoju, ką veiksiu kitą dieną. Tame plane turėtų būti neatidėliotini darbai, trumpalaikiai darbai ir tie, kurie atspindi ilgalaikėje perspektyvoje. Kartais kas nors sutrukdo padaryti vieną iš plane numatytų darbų, bet tą darbą juk teks padaryti. Jį įtrauki į kitos dienos planą. Man tai padeda padaryti daug darbų. Kartais stebiuosi, kad Dievas man leidžia nuveikti daug daugiau darbų, nei aš galėčiau. Pastebėjau štai ką: jeigu nesusirašau vakare planelio ir galvoju, kad rytoj prisiminsiu, ką numačiau padaryti, tai pusės numatytų darbų tą dieną nepadarau. Tame plane numatyti laiką, kiek tam darbui skirsite. Reikia melstis už šį planą, kad Dievas parodytų, ar tie tikslai, kurių mes siekiame yra teisingi.

Bandykite planavimą išugdyti kaip įprotį. Įpročiui išugdyti reikia trijų-keturių savaitių. Planuodami nebėgsite nuo atsakomybių ir neatidėliosite.

Savaitės pabaigoje apžvelkite, ką jūs padarėte. Ar darbuose yra neatidėliotini reikalai, trumpalaikiai reikalai ir ilgalaikiai reikalai, kurių turite siekti savo gyvenime. Raskite laiko padėkoti Dievui už tai, kad Jis padėjo jums pasiekti vieną ar kitą dalyką. Kartais mes būname nedėkingi. Prašome, kad Dievas laimintų, bet pamirštame Jam padėkoti, kai Dievas duoda sėkmę įvairiuose darbuose.

4. Išmokite būti kantrūs, siekdami savo tikslų.

Atkreipkite dėmesį, kad Biblijoje daug kalbama apie žemdirbius, apie karius, apie mokytojus. Visiems jiems reikalingas kantrumas. Jeigu mes keliamume, o kelionė ilga, tai staigiai neatsidursime galutiniame taške. Atstumą įveikiame per tam tikrą laiką.

Niekas už jus neįveiks atidėliojimų problemos. Atsiminkite, jeigu išmoksime nuolat atidėlioti, tai savo gyvenime neišvengsite nesėkmės. Jei renkamės nuodėmę, ji griauja mūsų gyvenimą.

Noriu jus paraginti stebėti savo gyvenimą: ar jūs neturite įpročio atidėlioti darbų, kuriuos turėtumėte šiandien atlikti, kad atidėliojimas netaptų yda, kuri neleidžia patirti sėkmę, kurią Dievas nori jums duoti.

Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius Pranas Bielevičius

2012-07-22, Marijampolė